Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Tre og tredsindstyvende Aargang

1914

„Dersom I formedelst Guds Naade ere fuldkomne i Kristus og ikke fornægte hans Kraft, da ere I helliggjorte i Kristus ved Guds Naade formedelst Kristi Blods Udgydelse, hvilket er Faderens Pagt til Eders Synders Forladelse, saa at I vorde hellige og ubesmittede."
(Moronis Bog 10: 33.)

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)

Indhold.

Nummer 1	1. Januar 1914	63. Aargang

„King Follet Talen".

Guds Person og Væsen.

Menneskets Udødelighed og dets Slægtskabsforhold til Gud.

Af Profeten Joseph Smith.

Med Anmærkninger af B. H. Roberts.

Præsident Joseph Smith holdt følgende Tale til henved tyve Tusinde Hellige ved Kirkens April-Konference i Nauvoo 1844. Anledningen var Ældste King Follets Begravelse. Referatet er af Willard Richards, Wilford Woodruff, Thomas Bullock og William Clayton. Talen blev først publiceret i »Times and Seasons« 15. August 1844 og senere i »Journal of Discourses«. I 1909 blev den optrykt i »Improvement Era«, forsynet med Anmærkninger af Ældste Brigham H. Roberts. Disse Anmærkninger ere her gjengivne i Parenthes og forsynede med et R.

(Det maa huskes, at det Referat, som de ovennævnte Brødre toge af Profetens Tale, ikke var stenografisk, men et ganske almindeligt Referat; bagefter bleve de enkelte Referater sammenholdte og Rettelser foretagne. Det er derfor rimeligt at antage, at der er nogle Ufuldkommenheder i Referatet af denne Tale, hvilket man kan fornemme hist og her, eftersom enkelte Punkter ikke ere helt tydelige og Tanken ikke fuldstændig afrundet. En udførligere Omtale heraf findes i Kirkens Historie, 4. Bd., Side 556—57. R.)

Elskelige Hellige! Jeg beder om denne Forsamlings Opmærksomhed, medens jeg taler om Emnet: De Døde. Vor kjære Broder, Ældste King Follets Død, som fremkaldtes ved, at nogle Sten faldt ned i den Brønd, hvori han arbejdede, og knuste ham, har nærmest foranlediget mig til at tale om dette Emne. Hans Venner og Slægtninge have opfordret mig til at tale; men da der i denne Forsamling er Mange, dels her i Staden, dels andre Steder, som have mistet Venner, føler jeg mig tilskyndet til at tale om dette Emne i Almindelighed og give Eder mine Anskuelser, saa vidt som mine Evner strække til, og saa vidt som jeg bliver vejledet af den Helligaand.

Jeg ønsker Eders Tro og Forbønner, at jeg kan blive vejledet af den almægtige Gud og af den Helligaand, saa at jeg kan fremsætte Ting, der ere sande, og som med Lethed kunne opfattes af Eder, og at Vidnesbyrdet kan overbevise Eders Forstand og Hjerter om, at det er Sandhed, hvad jeg siger. Bed Herren om at styrke mine Lunger og standse Vinden, og lad de Helliges Bønner opstige til Himlen og blive hørte af den Herre Zebaoth; thi de Retfærdiges Bønner formaa meget. Der er Kraft her, og jeg er sikker paa, at Eders Bønner ville blive hørte.

Før jeg begynder paa en udførlig Drøftelse af det foreliggende Emne, vil jeg lægge det tilrette og tage Traaden op fra Begyndelsen af, saa at I bedre kunne forstaa det. Jeg vil gjøre nogle forberedende Bemærkninger, for at I kunne forstaa det, naar jeg kommer til det. Det er ikke min Hensigt eller Beregning at kildre Eders Øren med en Overflødighed af Ord, en glimrende Veltalenhed eller med stor Lærdom, men jeg agter kun at opbygge Eder med Himlens simple Sandheder.

Jeg ønsker derfor at gaa tilbage til Begyndelsen — til Skabelsens Morgen. Det er Udgangspunktet, hvor vi maa begynde for at kunne forstaa og fuldtud blive bekjendte med den store Elohims Sind, Hensigter og Anordninger — Han, som throner i Himlen nu ligesom den Gang, da denne Jord blev skabt. Det er nødvendigt for os at begynde med et rigtigt Begreb om Gud selv. Dersom vi begynde rigtigt, er det en let Sag at gaa rigtigt hele Tiden; men dersom vi begynde forkert, ville vi maaske vedblive at gaa forkert, og det vil blive vanskeligt at komme paa ret Vej igjen.

Der er kun meget faa Væsener i Verden, som have rigtige Begreber om Guds Person. Menneskehedens store Flertal forstaar Intet med Hensyn til deres Slægtskabsforhold til Gud, hverken hvad Fortiden eller Fremtiden angaar. De vide Intet om Beskaffenheden af dette Slægtskabsforhold, og følgelig vide de ikke stort mere end de umælende Dyr, eller mere end at spise, drikke eller sove. Dette er alt det, som Mennesket veed om Gud og hans Tilværelse, dersom den Almægtige ikke aabenbarer andet til ham.

Dersom et Menneske ikke lærer mere end at spise, drikke og sove og

ikke kjender noget til Guds Planer, da forstaar det ikke mere end Dyret. Det spiser, drikker og sover og veed Intet mere om Gud; dog veed det lige saa meget som vi, medmindre vi gjennem den Almægtiges Inspiration lære at kjende Gud. Dersom Menneskene ikke forstaa Guds Væsen, forstaa de ikke sig selv. Jeg ønsker at gaa tilbage til Begyndelsen og hæve Eders Aand til en højere Sphære og give Eder en mere ophøjet Forstaaelse, end Menneskene i Almindelighed søge efter.

(En Overvejelse af Profetens Udtalelse vil retfærdiggjøre denne Lærdom. Mennesket vil være sig selv en Gaade, indtil det tildels har løst Guds Hemmelighed. For at forstaa den ene af dem er en Forstaaelse af begge nødvendig. „Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus." (Joh. 17 : 3.) Det er derfor indlysende, at det er Guds Hensigt, at Menneskene skulle kjende ham; thi deraf afhænger evigt Liv. Endvidere, uagtet det maa indrømmes uden Modsigelse, at „Guds Hemmelighed er stor, er Gud alligevel aabenbaret i Kjød, retfærdiggjort i Aand, set af Engle, prædiket iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed" (1. Tim. 3 : 16) — en tydelig Hentydning til Kristus, som derfor var Gud, aabenbaret i Kjødet, saa at Alle kunne kjende Gud gjennem Jesus Kristus og ved at forstaa ham forstaa Gud og derved lægge Grundvolden til en bedre Forstaaelse af sig selv. R.)

Jeg vil bede enhver Mand, Kvinde og Barn i denne Forsamling om at besvare det Spørgsmaal i deres eget Hjerte: Hvad Slags Væsen er Gud? Spørg Eder selv, og lad os høre, om Nogen af Eder har set, hørt eller haft Samkvem med ham. Dette er et Spørgsmaal, som maaske længe vil kunne optage Eders Tanker. Jeg gjentager Spørgsmaalet: Hvad Slags Væsen er Gud? Veed nogen Mand eller Kvinde det? Har nogen af Eder set ham, hørt ham eller talt med ham? Her er et Spørgsmaal, som sandsynligvis vil beskjæftige Eders Sind fra nu af. Skriften siger os, at „dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Kristum".

Dersom Nogen ikke kjender Gud eller forsøger at udforske, hvad Slags Væsen han er, da vil han — hvis han undersøger sit eget Hjerte, og hvis Jesu og Apostlenes Udsagn ere sande — indse, at han ikke har det evige Liv; thi Ingen kan have det evige Liv paa nogen anden Betingelse.

Mit første Formaal er at udfinde, hvad Slags Væsen den eneste vise og sande Gud er, og hvis jeg er saa heldig at kunne fatte Gud og kan fremlægge Principperne for Eder saa tydeligt og forstaaeligt, at Aanden kan stadfæste dem for Eder, lad da hver Mand og Kvinde herefter forholde sig taus, lægge Haanden paa Munden og aldrig opløfte sin Haand eller Røst mod en Guds Mand eller mod Guds Tjenere

mere. Men hvis det mislykkes for mig, bliver det min Pligt at frafalde al videre Paastand om Aabenbaring, Inspiration eller om at være en Profet, og jeg vil da være ligesom den øvrige Verden — en falsk Lærer, blive hilset som en Ven, og Ingen vil tragte efter mit Liv. Dersom alle Religionslærere vilde være ærlige nok til at frafalde deres Paastande om guddommelig Sendelse, naar deres Uvidenhed med Hensyn til Kundskab om Gud blev aabenbaret, vilde de være ligesaa slemt farne som jeg, og man kunde da ligesaa gjerne tage andre falske Læreres Liv som mit, dersom jeg er falsk. Hvis Nogen har Ret til at ihjelslaa mig, fordi han anser mig for at være og siger, at jeg er en falsk Lærer, da skulde vi efter den samme Regel have Ret til at ihjelslaa enhver falsk Lærer, og hvor vilde Blodbadet saa ophøre? Hvem vilde da gaa fri?

(Denne Udtalelse vil bedre forstaas, naar vi huske, at fornyede Forfølgelser brød ud imod Profeten ved denne Tid, og at hans Liv var truet fra alle Sider. R.)

Men antast Ingen for hans Religion; enhver Regjering burde tillade alle Mennesker at have deres Religion i Fred. Intet Menneske har Ret til at tage Nogens Liv paa Grund af Meningsforskjel i Religionssager, og alle Love og Regjeringer burde tolerere og beskytte enhver Religion, hvad enten den er sand eller vildfarende. Enhver Mand har en naturlig og i vort Land tillige en grundlovsmæssig Ret til at være en falsk Profet ligesaavel som en sand. Hvis jeg beviser, at jeg har en guddommelig Sandhed, samt at ni og halvfems af Hundrede af de forskjellige Religionsforkyndere ere falske Lærere uden Myndighed, uagtet de paastaa at have Nøglerne til Guds Rige paa Jorden, og jeg vilde ihjelslaa dem, fordi de ere falske Lærere, da vilde Verden blive oversvømmet med Blod.

Jeg vil bevise, at Verden er vildfarende, ved at vise, hvad Gud er. Jeg vil undersøge, hvem Gud er, thi jeg ønsker, I Alle skulle lære ham at kjende, og dersom jeg kan bringe Eder til at forstaa Gud, burde alle Forfølgelser mod mig ophøre. I vilde da vide, at jeg er hans Tjener; thi jeg taler som En, der har Myndighed.

Jeg vil gaa tilbage til Begyndelsen, før Verden blev til, for at vise, hvad Slags Væsen Gud er. Hvad Slags Væsen var Gud i Begyndelsen? Oplad Eders Øren og hør, alle Jordens Slægter; thi jeg vil bevise Eder det af Bibelen og fortælle Eder om Guds Hensigter med Menneskeslægten, samt hvorfor han blander sig i dens Affærer.

Gud selv var engang, ligesom vi nu ere, og er et ophøjet Menneske og sidder paa sin Throne i de høje Himle. Dette er den store Hemmelighed. Hvis Sløret i Dag blev borttaget, og den store Gud, som styrer denne Verden paa dens Bane, og som opholder alle Verdener og alle Ting ved sin Kraft, gjorde sig selv synlig for os — jeg siger,

dersom I kunde se ham i Dag, vilde I se ham i et Menneskes Skikkelse, lig Eder selv, i Person, Skikkelse og Form som en Mand; thi Adam blev skabt i Guds Billede og Lignelse og fik Undervisning af ham, fulgtes med ham og talte med ham, ligesom et Menneske taler med et andet.

For at kunne forstaa Emnet: De Døde, og til Trøst for dem, der sørge over Tabet af deres Venner, bliver det nødvendigt, at vi forstaa Guds Person og Væsen, og hvorledes han blev en Gud; thi jeg agter at sige Eder, hvorledes Gud blev en Gud. Vi have forestillet os, at Gud har været Gud fra Evighed af. Jeg vil bortrydde dette fejlagtige Begreb og trække Sløret tilside, saa I kunne se.

Dette er ubegribeligt for Nogle, men alligevel i sig selv let at forstaa. Det er det første Princip i Evangeliet at kjende med Vished Guds Væsen, samt at vi kunne samtale med ham, ligesom vi samtale med hverandre, og at han engang var et Menneske ligesom vi; ja, at Gud selv, Alles Fader, boede paa en Jord, ligesom Jesus Kristus gjorde, og jeg vil bevise det ud af Bibelen.

(Den Lærdom, der her er fremsat, blev senere af Lorenzo Snow udtrykt i følgende Aforisme:

Som Mennesket nu er, har Gud en Gang været;
Som Gud nu er, kan Mennesket blive.

Denne Maade at udtrykke denne Sandhed paa skriver sig sikkert fra Lorenzo Snow, men ikke selve Læren. Den findes i Profetens Udtalelser, baade direkte og indirekte. R.)

Jeg kunde ønske, jeg var paa et passende Sted, og at jeg havde en Røst som en Erkeengels Basun, saa at jeg kunde fortælle det paa en saadan Maade, at Forfølgelse maatte standse for evigt. Hvad sagde Jesus? (Læg Mærke dertil, Ældste Rigdon!) Bibelen underretter os om, at Jesus sagde: „Ligesom Faderen har Magt i sig selv, saaledes har Sønnen Magt“ — til hvad? Til at gjøre, hvad Faderen gjorde. Svaret er indlysende: at nedlægge sit Liv og tage det igjen? Tro I dette? Dersom I ikke tro det, tro I ikke Bibelen.

(Det Argument, som Profeten her fremsætter, støttes endvidere af følgende Skriftsted: „Sønnen kan slet Intet gjøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gjøre; thi hvad han gjør, det gjør ogsaa Sønnen ligesaa.“ Joh. 5 : 19. R.)

Skriften siger det, og jeg udfordrer al Verdens Visdom og Lærdom og alle Jordens og Helvedes forenede Kræfter til at gjendrive det.

Her altsaa er det evige Liv — at kjende den eneste levende og sande Gud, og I skulle lære, hvorledes I ogsaa kunne blive Guder, og hvorledes I kunne blive Konger og Præster for Gud, ligesom alle Guderne have gjort før Eder, nemlig ved at gaa fra een lille Grad til en anden,

fra en lille Magt til en større, fra Naade til Naade, fra Ophøjelse til Ophøjelse, indtil I naa de Dødes Opstandelse og blive istand til at bo i Evighedens Glands og at være i Herlighed, som de ere, der have erhvervet sig Throner og evig Magt. Og jeg ønsker at gjøre Eder opmærksomme paa, at Gud, medens disse Individer forkynde hans Navn i disse sidste Dage, hverken svøger med Eder eller med mig.

(Der er maaske ingen af Profetens Udtalelser i denne Tale, der har forarget Folket mere end denne, at Menneskene gjennem gradvis Udvikling kunne blive lig Gud, og dog begynder man nu at erkjende Sandheden af denne Lære. Henry Drummond f. Ex. (et halvt Aarhundrede efter Joseph Smith) siger i sit store Værk: „Naturens Lov i Aandens Verden", i Kapitlet om „Vært", i hvilket han viser Forskjellen mellem et almindeligt moralsk Menneske og et Mennneske, der er bleven paavirket af Guds Kraft og derved har modtaget Noget, som den anden ikke har: „Frelsens Formaal er Fuldkommenhed, kristeligt Sind, Karakter og Liv. Det Menneske derfor, som i sig selv har dette Grundlag for Udvikling — Liv, aandeligt Liv — er Maalet nærmere end det Menneske, som har Moralitet og det alene. Den sidste kan aldrig opnaa Fuldkommenhed, den første kan ikke undgaa at opnaa den; thi Livet maa udvikle sig efter sit Slags, og dersom Sæden er aandeligt, kristeligt Liv, da maa det ogsaa udvikle sig til en Kristus."

Joseph Smiths Lære mener hverken mere eller mindre end dette.

Sir Oliver Lodge fremsætter i følgende Citat fra „Kristendom og Videnskab" den samme Tanke (Hibberts Journal, April 1906):

„Det er ortodox at fastholde, at Jesu Fødsel var overnaturlig og hans Død vidunderlig, at han vedblev at leve paa en anden Maade, end vi Mennesker leve, at selve hans Legeme opstod og opfoer til Himlen. Jeg mener, at et Forsøg paa en saadan ualmindelig Forherligelse af Jesu Legeme er et religiøst Kjætteri, et Kjætteri, der forbigaar den aabenlyse Sandhed. Det maa erkjendes, at han var et almindeligt, virkeligt og fuldstændigt Menneske, ikke i Livet alene, men ved sin Fødsel, sin Død og efter Døden. Hvad der skete med ham, kan ske med enhver af os, dersom vi naa op til den samme Højde — en Højde, der, hvad enten den er opnaaelig for den enkelte eller ikke, i hvert Fald er opnaaelig af Menneskeheden. Dette er, hvad han Gang paa Gang indprentede sine Tilhørere: „Bliv født paany"; „Vær fuldkomne"; „I ere Guds Sønner"; „Min Fader og Eders Fader, min Gud og Eders Gud". At Kristus var et almindeligt Menneske er den første store Sandhed, bedækket med den velmenende religiøse Overtros Maske; men den anden Sandhed er større end den; uden den vilde den første være meningsløs og unyttig — hvis Menneske alene, hvad vilde det da være for os? Verden er fuld af Mennesker. Hvad Verden trænger til er en Gud. Se, her er denne Gud! (Jesus Kristus.)

Jesu Guddommelighed er den Sandhed, som maa gjenopfattes og belyses paany af vor ny Kundskab, blive renset og gjenoplivet efter den velgjørende Skepticismens Oversvømmelse, for hvilken den har været udsat. Den kan nu befries for enhver Gnist af ussel Overtro, og vi kunne aabent og begejstret erkjende Jesu Guddommelighed og Guddommeligheden af alle ædle og hellige Sjæle, for saa vidt som de ogsaa ere blevne antændte af en guddommelig Gnist, og for saa vidt som de ere Ytringer af Guddommen." R.)

Disse ere de første Trøstegrunde. Hvilken Trøst er det ikke for de Sørgende, naar de maa skilles fra Mand, Hustru, Fader, Moder, Børn eller dyrebare Slægtninge, at vide, at endskjøndt den jordiske Hytte nedlægges og opløses, skulle de opstaa igjen og bo i Evighedens Glands og Herlighed, ikke for at lide, sørge eller dø mere, men de skulle være Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Hvad vil det sige? Det vil sige at arve den samme Magt, den samme Herlighed og den samme Ophøjelse som en Gud og at bestige Throner i de evige Verdener ligesom de, der ere gaaede forud for Eder. Hvad gjorde Jesus? Jeg gjør, hvad jeg saa' min Fader gjøre, da Verdener rullede ind i Tilværelsen. Min Fader erhvervede sig sit Rige med Frygt og Bæven, og jeg maa gjøre ligesaa; og naar jeg faar mit Rige, skal jeg nedlægge det for min Faders Fødder, saa han kan erholde Rige efter Rige, hvilket vil ophøje ham i Herlighed. Han vil da stige til en højere Grad af Ophøjelse, og jeg skal indtage hans Plads, hvorved jeg selv bliver ophøjet. Saaledes følger Jesus sin Faders Fodspor og arver, hvad Gud tidligere havde; paa denne Maade forherliges og ophøjes Gud ved alle sine Børns Saliggjørelse og Ophøjelse. Dette er tydeligt og uimodsigeligt, og I lære herved nogle af de første Principper i Evangeliet, hvorom der er sagt saa meget.

Naar man skal op ad en Stige, maa man begynde ved den nederste Ende og tage Trin for Trin, indtil man naaer Toppen, og saaledes er det ogsaa med Evangeliets Principper; man maa begynde med Begyndelsen og vedblive at lære, indtil man kjender alle Ophøjelsens Principper. Men det vil tage Eder lang Tid, efterat I ere gaaede bag Sløret, inden I lære dem alle. Vi kunne ikke fatte dem alle i denne Verden — det vil være et stort Arbejde for os at lære vor Saliggjørelse og Ophøjelse endog hinsides Graven. Jeg formoder, at det ikke er mig tilladt at drøfte Noget, som ikke findes i Bibelen. Hvis jeg gjorde det, antager jeg, at der er saa mange „overvættes Vise" her, som vilde raabe „Forræderi" og slaa mig ihjel; og derfor vil jeg holde mig til den gamle Bibel og være Kommentator i Dag. (Fortsættes.)

Torsdag den 1. Januar 1914.

Glædeligt Nytaar!

Atter vende vi et Blad i Tidens store Bog; Aaret 1913 har udspillet sin Rolle, og 1914 tager nu fat paa sin Del af Programmet. Naar vi se tilbage paa det udførte Arbejde i det forløbne Aar og gjøre vort Regnskab op, baade paa det religiøse og det finansielle Omraade, er det vort Haab, at der maa være en tilfredsstillende Kassebeholdning for hver især af os, efter at vor Gjæld er betalt, og hver har faaet sit. Vi ere forvissede om, at Mange ved at se tilbage paa det svundne Aar komme til at tænke paa ikke saa Tilfælde, hvor de vilde bære sig anderledes ad, dersom de kunde leve Aaret om igjen. Det har maaske bragt Fordele, Tilfredshed og Glæde for Mange, medens Andre have haft Tab, Sorg og Skuffelser; men det er jo Livets Gang, og gjennem saadanne Tilskikkelser sættes vi i Stand til at møde Fremtiden.

Naar vi se tilbage paa det forløbne Aar og betragte det udførte Arbejde i Missionen, ere vi Herren meget taknemlige for den Fremgang, der er gjort iblandt de Hellige, saavel som for de mange oprigtige Sjæle, der have annammet Evangeliet ved Daab i de forskjellige Konferencer i Missionen. Naar Hensyn tages til det forholdsvis lille Antal Ældster i Missionen i Dag (73 mod 119 i 1911), har Fremgangen været over al Forventning, og vi have haft en rig Høst. Udsigterne for Fremtiden ere ogsaa meget lovende, da vi have mange Venner, som undersøge Evangeliet, og som uden Tvivl ville forene sig med os i en nær Fremtid.

Vi ere ligeledes Herren taknemlige for den Frihed, vi nyde i hele Missionen, idet vi uforstyrrede og i Fred kunne afholde vore Møder. Modstanden imod os giver sig i Almindelighed kun Udslag i usandfærdige Bladartikler, som i Reglen blive besvarede og modbeviste og saaledes ikke gjøre os nogen Skade, men snarere have den modsatte Virkning, idet de lede Mange til for sig selv at undersøge vor Lære, hvorved de komme til Kundskab om Sandheden.

Vi takke Ældsterne for deres Flid og Nidkjærhed i Udbredelsen af Evangeliet; det er os en Glæde at benytte denne Lejlighed til at udtale vor Paaskjønnelse af det gode Arbejde og den store Hjælp og Bistand, vi have modtaget fra det lokale Præstedømme i Missionen, og vi bede Himlens Gud velsigne dem for deres Opofrelser for Herrens Sag. Ligeledes takke vi vore Organisationer, Embedsmændene og Medlemmerne af vore Søndagsskoler, kvindelige Hjælpeforeninger, Ungdomsfor-

eninger samt vore lokale Skrifteforeninger for det gode og trofaste Arbejde, de have udført i det svundne Aar.

Det glæder os at se, at de Hellige ikke skamme sig ved Kristi Evangelium, men ere flittige til at bære Vidnesbyrd om Sandheden for deres Medmennesker og indbyde deres Venner til vore Forsamlinger. Paa denne Maade ere de meddelagtige i at sprede Evangeliets Lys i Verden, og naar vi gjøre dette af Kjærlighed til Gud, vore Medmennesker og Jesu Kristi Evangelium, ville Velsignelserne visseligen ikke udeblive.

Søskende! Vedbliv i dette gode Arbejde, og saml Eder paa denne Maade Skatte i Himlen, hvor Møl og Rust ikke kan fortære og Tyve ikke bryde ind og stjæle. Idet vi bede Herren trøste, styrke og velsigne de Hellige i Missionen, ønske vi hermed alle „Stjernen"s Læsere et godt og glædeligt Nytaar! Martin Christophersen.

Missionsnyheder.

Ejendomskjøb i Trondhjem. Det er os en Glæde at kunne meddele „Stjernen"s Læsere, at Kirken nu har faaet sin egen Bygning i Trondhjem. Den blev kjøbt og overtaget den 1. December 1913 og er beliggende paa Hjørnet af Gamle Kongevej 6 og Kirkegaden. Ejendommen bestaar af en 3-Etages Bygning til Gaden med Butik og Bageri i Stuen og med Beboelseslejligheder paa 1. og 2. Sal. Inde i Gaarden er der en Bygning af samme Højde, og paa 2. Sal i denne findes Forsamlingssalen. I denne Bygning vil der blive Kontorer og Værelser for Missionærerne; Salen har ved flere Lejligheder været benyttet af Trondhjems Gren til Forsamlinger og er et Sted, hvor de Hellige føle sig hjemme. Vi takke Enhver, som har hjulpet os til at komme i Besiddelse af denne Ejendom, og vi lykønske Kirken og de Hellige i Trondhjem. Vi haabe og ønske, at de maa have Glæde og Fremgang i dette deres nye Hjem, som de trængte saa haardt til, og det er vor Hensigt med det allerførste at rejse til Trondhjem for at indvie Lokalet til Herrens Tjeneste og de Helliges Brug.

Afløsning. Ældsterne Leroy L. Larsen fra Kjøbenhavns Konference, Carl J. Olausen og J. Verne Nielsen fra Kristiania Konference ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien. De forlade Liverpool den 7. Januar med Dampskibet „Hisperian".

Udelukkelse. Ved et Raadsmøde, der afholdtes i Kjøbenhavn den 27. December 1913, Kl. 10 Form., og hvortil alle de i Konferencen virkende Ældster vare indkaldte, blev Missionær Joseph E. Jensen udelukket af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paa Grund af Overtrædelse. Hans Missionsarbejde i Skandinavien er hermed endt og hans Kaldsbrev frataget ham. M. Christophersen.

En Hilsen til Missionærerne

fra Apostel James E. Talmage.

Elskede Medbrødre!

En af de fremtrædende Ejendommeligheder ved Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er dens Missionsvirksomhed. Forholdsvis er der i Dag ingen anden Sekt eller Kirke paa Jorden, hvis Missionsarbejde i Udstrækning og Omfang blot tilnærmelsesvis kan maale sig med vort, eller hvis Medlemmer i Almindelighed saa uforbeholdent anerkjende dette Arbejdes store Betydning. Til Eder, som have forladt Eders Hjem og Eders Kjære; til Eder, som have lagt Eders Forretningsaffærer og Livserhverv tilside for en Tid; til Eder, som villigt og ufortøvet adløde Kaldet til at gaa ud i Verden som de retmæssigt beskikkede Lærere og Forkyndere af Kristi Evangelium uden nogen Tanke om Betaling i Penge eller anden jordisk Belønning, sender jeg denne Hilsen, der kommer fra En, som elsker Eder for de Ofre, I bringe, og den Ihærdighed og Retskaffenhed, I udvise, og for de glimrende Resultater, der ere opnaaede gjennem Eders uegennyttige Opofrelser. Jeg skriver som En, der er kaldet og ordineret til livsvarig Virksomhed i den samme Tjeneste, som I ere delagtige i.

En af de mange gode Gaver, hvormed Faderen belønner sine trofaste Børn for deres Arbejde, er den velsignede Følelse af Lykke. Jeg kjender Ingen, som er i Besiddelse af mere virkelig Lykke end den virksomme Missionær, paa hvem Aanden af hans guddommelige Kaldelse hviler i fuldt Maal. For ham er ingen Pligt, intet Forlangende, ingen Del af det ham paalagte Arbejde kjedsommeligt eller ubehageligt. Til Studium saavel som til Anvendelse anbefaler jeg Eder en Lektie, som jeg ikke tvivler om, at I allerede tildels have lært — den Lektie, der lærer os den store Væsensforskjel mellem Lykke og Fornøjelse.

Vi leve i Fornøjelsernes Tidsalder, og Menneskene ødelægge deres Aandsevner i deres afsindige Higen efter sandselige Nydelser, der kun pirre og skuffe. I denne Hykleriets, Falskhedens og de tarvelige Efterligningers Tid er Satan ivrigere beskjæftiget end nogensinde tidligere i Menneskeslægtens Historie — beskjæftiget med at fabrikere Fornøjelser af alle Slags, baade gamle og nye; disse byder han ud til Salg i de mest tillokkende Skikkelser og under falsk Etikette: „Lykke". I denne sjælefordærvende Haandtering er han uden Lige; han har haft Aarhundreders Øvelse og Erfaring, og paa Grund af sin Færdighed og Kunst behersker han Markedet. Han har lært og er øvet i alle Forretningens Kif og veed, hvorledes han skal fange Øjet og opægge sine Kunders Ønsker og Begjær. Han lægger sine Varer i kunstfærdige Æsker med smukke Kulører og dekorerede med gyldne Sløjfer og Baand, og

Mængden stormer til hans Butik og puffes og trænges omkring Disken i sin Iverighed efter at kjøbe.

Følg en af disse Kjøbere, der gaar bort, frydende sig over sin nydelige Pakke; læg Mærke til ham, naar han aabner den. Hvad finder han indenfor dens spraglede Omslag? Han har ventet at finde behageligt duftende Lykke, men den indeholder kun Fornøjelse af aller tarveligste Kvalitet, og Stanken derfra er modbydelig.

I virkelig Lykke er indbefattet Alt, hvad der har sand Værdi som Fornøjelse, og meget foruden. Lykke er rent Guld; Fornøjelse er kun forgyldt Messing, der ruster i Haanden og snart forvandles til giftig Ir. Lykke er den ægte Diamant, der skinner med sin egen uforlignelige Glands; Fornøjelse er den kunstige Sten, hvis hele Pryd er dens kunstfærdige Indfatning. Lykke er som en Rubin, rød som Hjertets Blod, haard og uopslidelig; Fornøjelse er farvet Glas, sprødt og skrøbeligt og dets Skjønhed forbigaaende.

Lykke er virkelig Føde, velsmagende, sund, nærende, opbyggende for Legemet, styrkende for Sjælen, og den fornyer Menneskets Energi og Handlekraft baade i fysisk og aandelig Henseende; Fornøjelse er kun et bedragerisk Stimuleringsmiddel, der ligesom spirituøse Drikke faar et Menneske til at tro sig selv stærk, medens han i Virkeligheden er blevet svagere, og indbilder ham, at han er sund og rask, medens Sagen er, at han er ramt af en dødelig Sygdom.

Lykke efterlader ingen daarlig Bismag, følges ikke af nedtrykkende Eftervirkninger, gjør ikke Omvendelse nødvendig, bringer ingen Fortrydelse og paadrager os ikke Samvittighedsnag. Fornøjelse gjør altfor ofte Omvendelse, Anger og Lidelse nødvendig, og hvis den nydes i Overmaal, bringer den Fornedrelse og Ødelæggelse.

Sand Lykke kan gjenopleves Gang efter Gang i Erindringen, og hver Gang fyldes Sindet med den samme gode Følelse; et Øjebliks syndige Fornøjelse kan efterlade en smertende Braad, der ligesom en Torn i Kjødet er en vedvarende Kilde til Sorg og Angst.

Lykke er ikke beslægtet med Letfærdighed; ejheller kan den forenes med kaad Lystighed. Den opstaar i Sjælens inderste Kamre, og naar den giver sig tilkjende, er den ikke sjeldent ledsaget af Taarer. Har Du aldrig været saa lykkelig, at Du kunde græde af Glæde? Jeg har været det.

Fornylig var jeg Vidne til et saadant Tilfælde af taarefyldt Lykke, og det Indtryk, det gjorde paa mig, vil ikke hurtigt udviskes. Tilligemed mine Brødre havde jeg været beskjæftiget med at beskikke Missionærer, som vare i Færd med at forlade Hjemmet for at gaa til deres forskjellige Arbejdsmarker. Vi havde lagt vore Hænder paa deres Hoveder, een for een, og havde nedbedt Himlens Velsignelser over dem og deres Gjerning. I kjende Alle denne højtidelige og alvorlige Handling; thi

enhver af Eder er bleven velsignet og beskikket paa samme Maade. Efter at Missionærernes Gudstjeneste var til Ende i Templets Annex, henledtes min Opmærksomhed paa en Kvinde, der for længe siden havde passeret sit Livs Middagstime. Hun stod med sine Arme omkring Halsen paa sin Søn; hendes Hoved hvilede paa hans Skulder, og hun hulkede i heftig Sindsbevægelse. Han stod der, kjærligt støttende hende med sin kraftige højre Arm, medens hans Taarer vædede hendes graasprængte Haar. Jeg dristede mig til at træde nærmere, og da hun blev min Nærværelse vaer, saa' hun mig ind i Ansigtet og sagde, smilende gjennem Taarer:

„Han er min Dreng, ser De, og han skal rejse langt bort over det store Hav." Jeg sagde: „Ønsker De da ikke, at han skal rejse?"

„Ønsker, at han skal rejse?" gjentog hun med opklaret Ansigt. „Jo, jo; jeg er saa taknemlig over at have en Søn, der er værdig til at gaa ud i Verden som en Evangeliets Budbærer, at jeg ikke kan lade være at græde; jeg er saa lykkelig." Og efter en Pause, der gjorde et dybt Indtryk paa mig, tilføjede hun:

„Hans Fader har udført en hæderlig Mission og er siden død. Nu gaar vor Søn for at fortsætte sin Faders gode Arbejde. Herren være takket."

Og Tanken om alt dette fyldte denne Enkes Hjerte med en saa overvældende Lykkefølelse, at hun kun kunde græde og hulke.

Lad mig nu fortælle om et andet Optrin, som jeg var Vidne til kort efter det ovenfor beskrevne Tilfælde. Igjen saa' jeg en kjærlig Moder med sine Arme om Halsen paa sin Søn; ogsaa hendes Legeme rystedes af Graad, og Taarerne strømmede ud af hendes Øjne. Paa mit medfølende, spørgende Blik svarede hun:

„Han er min Søn og er lige nu kommen tilbage fra sin Mission. Han har været borte i omtrent 3 Aar. Jeg er saa lykkelig, at jeg maa græde."

Den lykkelige Fader, som stod ved Siden af dem, græd ogsaa sammen med sin Hustru og Søn. Den unge Mand overvandt snart sin Sindsbevægelse og besvarede mine Spørgsmaal, medens frimodig Ydmyghed og inderlig Taknemlighed lyste ud af hans Ansigt. Han havde udført et godt Arbejde i Missionsmarken og var bleven hæderlig afløst. Og som jeg saa' paa denne gjenforenede Familie, sagde jeg i mit Hjerte: „Dette er i Sandhed Lykke", medens jeg i min Sjæls Inderste hørte ligesom et Ekko af en himmelsk Røst, der sagde: „Vel gjort, du gode og trofaste Tjener. Lyksalighed er din Belønning."

Elskede Brødre! Maa sand Lykke blive Eders Lod og Glæden over mange Sjæles Frelse Eders evige Herlighed.

James E. Talmage.

Evig Udvikling.

Af A. P. Welchman i »Liahona«.

Det paastaas, at alle jordiske Ting gro. Mineralierne forøge deres Vægt og Omfang; Planterne voxe; Luftens, Havets og Landets Beboere voxe, og Mennesket selv er i stadig Udvikling og Væxt. Præsident Brigham Young fremsatte den Tanke, at vor Jord var en levende Ting. Er der Nogen, som har Lyst til at benægte dette? Tale vi ikke om den som „vor Moder Jord"? Kan en død Ting frembringe Liv? Vil denne Klode ikke blive fornyet og blive fyldt med Guds Herlighed? Og skulle de Sagtmodige ikke arve den? Jo, naar den er bleven forvandlet; men først maa den dø efter at have naaet sin bestemte Alder. Hvorledes er det med dens Sønner og Døtre, som have levet paa den? Historien lærer os, og vi have set, at de komme til Jorden som smaa, spæde Børn, som de mest hjælpeløse og afhængige af alle Jordens Skabninger. Vi vide, at de voxe op og blive unge Mænd og Kvinder, som med Tiden gifte sig og faa Børn. Vi vide ogsaa, at de dø, nogle i Barndommen, andre i Livets bedste Aar, medens atter andre gaa bort med graa Haar, rynkede Ansigter og trætte Lemmer.

Og dog er den fuldt udviklede, sunde og kraftige Mand den ypperligste af alle Guds Skabninger paa Jordens Overflade, medens hans Ledsagerinde, den fuldt udviklede Kvinde, overgaar alt andet i Skjønhed og Ynde.

Det, som udmærker Menneskene fremfor alle andre Skabninger, er Fornuften — Intelligensen, der gjør sig gjældende gjennem Evnen til at tale. Menneskenes Udvikling i aandelig Henseende staar i Forhold til deres fysiske Udvikling som et Hele taget, men heri er der dog en mærkværdig Forskjel i de enkelte Tilfælde. Nogle ere fødte med meget mangelfulde Aandsevner og gjøre kun meget lidt Fremgang her i Livet i aandelig Henseende; Flertallet naaer en middelmaadig intellektuel Udvikling; et forholdsvis ringe Antal blive paa en eller anden Maade Ledere blandt deres Medmennesker, og en Gang imellem sker det, at enkelte Mænd og Kvinder blive berømte hele Verden over.

Denne mærkværdige Forskjel i Menneskers aandelige Udvikling har mange Aarsager, som vi ikke her kunne forklare nøjere. Vi ville dog i Forbigaaende nævne, at rige Aandsevner til en vis Grad synes at være medfødte. Omgivelserne have ogsaa meget at gjøre med det, men Undersøgelser og Erfaringer have godtgjort, at standhaftige Bestræbelser, paavirkede og fremskyndede i et bestemt og ædelt Øjemed, meget sjældent slaa fejl.

Menneskene have lært, at en Sammenslutning af Individer tilligemed en Forening af deres Kapital, af hvad Natur denne end monne være, er en vigtig Faktor i Opnaaelsen af intellektuel Magt. Det er

derfor, at Menneskene paa den Maade have opnaaet de største Resultater. Iblandt de vigtigste af dem kunne vi nævne:

1. Dampkraftens Benyttelse i Industriens, i Søfartens og i Jernbanernes Tjeneste. 2. Brugen af Elektricitet til Telefoner og Telegrafer, heri indbefattet den traadløse Telegraf og alle de andre Ting, hvortil denne Naturkraft benyttes. Dernæst de store Ingeniørarbejder som Suez- og Panamakanalen. Nævnes maa ogsaa i Forbindelse hermed de store Fremskridt i Landvæjen, Kunst og Videnskab.

Kvinderne have ogsaa gjort sig bemærkede, idet de have afkastet det sociale og politiske Aag, som har hvilet paa dem i forrige Tidsaldre. For at opnaa disse Ting have de til en vis Grad ofret nogle af de særlige Velsignelser, der tilhøre deres Kjøn: at blive Hustru og Moder.

Vi kunne dog ikke nøjes med at betragte Menneskeheden fra et blot og bart fysisk og intellektuelt Standpunkt. Mennesket er et moralsk Væsen. Om Verden som et Hele virkelig er bleven bedre i moralsk Henseende er et stort Spørgsmaal.

Sand Religion er uden Tvivl den mest virkningsfulde Drivkraft, der nogensinde er givet til Mennesket, hvorigjennem dets fysiske, aandelige og moralske Udvikling drager Næring, saaledes at det derved opnaar virkelig Lykke; thi den har en forædlende Indflydelse paa alle dets Evner og Egenskaber, Legemets saavel som Aandens.

Derfor er det beklageligt, at Mennesket saa sjældent i Oprigtighed og med Forstaaelse gjør Brug af denne højst værdifulde Gave eller Privilegium, som Skaberen har skjænket det. Denne Menneskets Tilsidesættelse af en saa uvurderlig Hjælp til sin egen Fremgang og Forbedring skyldes hovedsagelig den Kjendsgjerning, at Satan, de onde Magters Fyrste, betragter Religionen som sin stærkeste og mest haardnakkede Modstander og af den Grund fører alle sine Tropper i Marken imod den. Religionen bestaar i at tjene Gud. For at vi tilfulde kunne forstaa den, maa vi indgaa i Tjenesten; thi kun derved kunne vi faa den rette Opfattelse af Gud og lære, hvorledes vi bedst kunne gjøre hans Villie.

Vare vi til, før vi kom ind i denne jordiske Tilværelse? Paulus siger: „Naar der gives et sjæleligt Legeme, gives der ogsaa et aandeligt Legeme.“ Moses sagde: „Disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes... Og allehaande Buske paa Marken vare endnu ikke paa Jorden, og allehaande Urter paa Marken vare endnu ikke fremspirede.“ Den samme Begivenhed er Ord for Ord som i Bibelen fortalt i Mose Bog i „Den kostelige Perle“, kun med den Tilføjelse: „Thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade.“

I Pagtens Bog 38 : 1—3 læse vi: „Jesus Kristus... skuede Evighedens vide Udstrækning, og alle Himlens Skarer, førend Verden blev til.“ Mormons Bog indeholder følgende Udtalelse om dette Emne:

„Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte Himmelen og Jorden og alle Ting." (Mosiah 4 : 2.)

Vi have saaledes det forenede Vidnesbyrd af Bibelen, Den kostelige Perle, Pagtens Bog og Mormons Bog, og deraf fremgaar det, at Menneskene tilligemed alle andre Ting havde en organiseret aandelig Tilværelse forud for deres fysiske Tilværelse i denne Verden. Den aandelige Tilværelse var Begyndelsen til vor Udvikling som en organiseret Personlighed.

Lad os nu i Tanken dvæle lidt ved vor fremtidige Stilling. De inspirerede Skrifter lære os, at Kristus vil regjere paa Jorden i tusinde Aar, og at denne Fredsregjering vil begynde med hans andet Komme. Menneskesønnen vil komme ned fra Himlen, iført Lys og Herlighed, og møde Guds Rige oprettet paa Jorden. Guds Rige i Himlen og paa Jorden vil da forenes og udgjøre eet Rige.

De, som have Del i den første Opstandelse, skulle være Guds og Kristi Præster og regjere med ham. (Aab. 11 : 15; 20 : 6.) Jorden i sin rensede Tilstand vil blive et passende Opholdssted for disse hellige Væsener; thi „se, jeg skaber nye Himle og en ny Jord". (Es. 54 : 17.) „Og salig er den, der lever og har bevaret Troen, naar Herren kommer; dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder. Og Børn skulle voxe, til de blive gamle, og gamle Mennesker skulle dø; dog skulle de ikke slumre i Støvet, men de skulle forandres i et Øjeblik." (Pagtens Bog 63 : 49—51.)

Naar Kristi Fredsregjering er oprettet paa Jorden i sin Fylde, da vil der være to Hovedstæder — Jerusalem paa det østlige Fastland og Zion paa det vestlige. (Es. 24 : 23.) „Thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem." (Es. 2 : 3.)

Dette udgjør „Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle Fjender under sine Fødder og fuldendt sin Gjerning, naar han overantvorder Faderen Riget... Da skal han krones med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Throne og regjere evindelig." (Pagtens Bog 76 : 106—8.)

Enok indførte en Samfundsorden iblandt sit Folk, der havde en saadan Indflydelse paa deres timelige Forhold, at der ikke fandtes Fattige iblandt dem, og alle glædede sig med hverandre i Haabet om evigt Liv. De opnaaede baade en timelig og aandelig Frelse. Denne fuldkomne, retfærdige og hellige Samfundsorden vil igjen blive oprettet iblandt de Hellige paa Jorden. Det er aldeles nødvendigt, at dette finder Sted. Egenkjærligheden er saa grundig rodfæstet i Menneskenes Hjerter, at de ikke uden Himlens Bistand ville kunne „rive den ud".

Denne Enoks Orden gjør det muligt for Menneskenes Sjæle at opnaa den højeste aandelige Udvikling og er i Virkeligheden den eneste Samfundsorden, under hvilken en saadan Udvikling kan foregaa...

Gud er et fuldkomment Væsen med fuldkomne Egenskaber, saasom Kjærlighed, Retfærdighed, Barmhjertighed, Magt osv. Han er fuldkommen i alle disse Ting, men ikke i sit Skaberværk i den Forstand, at Skabelsen er fuldendt og afsluttet. Gud vil aldrig blive fuldkommen

i den Betydning. Han er med andre Ord underkastet den evige Udviklings Lov. Hans Skabelser ville vedblive at formere sig igjennem al Evighed, som de have gjort hidtil.

Loven om evig Udvikling gjælder ogsaa alle de af vor himmelske Faders Børn, der ved Adlydelsen af Evangeliet opnaa celestial Herlighed. Eftersom Jesus Kristus og den Helligaand ere eet med Faderen, ere de ogsaa underkastede Udviklingens Lov. (Pagtens Bog 124 : 28; 132 : 19.)

Udviklingens Lov er for mig et af de herligste og skjønneste Principer i Evangeliet, et Princip, hvorpaa Himlens Velsignelse og Lykke hviler. Menneskene ere begavede med en Række forskjellige Ønsker og Hensigter og med tilsvarende Evner og Arbejdslyst. En ønsker at dyrke Jorden, en Anden foretrækker et eller andet Haandværk. Nogle ønske at dyrke Kunsten, Andre Literatur eller Videnskab. Dersom Menneskene her paa Jorden forhindres i at faa deres Ønsker opfyldte, da berøves de det, der vilde bringe dem den højeste Tilfredshed i Livet. Det samme Resultat vil i endnu højere Grad gjøre sig gjældende i det næste Liv, dersom vi der blive forhindrede i at udvikles og gaa fremad. Handling, Virksomhed er nødvendig for alle Guds Børn baade her og hisset; kunne vi ikke sige: for Guddommen ogsaa?

Vi have nu beskjæftiget os med Menneskets fysiske, aandelige og moralske Udvikling, og vi have betragtet det i Evangeliets Lys, der er en Guds Kraft til Frelse. Vi have set, at Udviklingen ikke er indskrænket til denne jordiske Tilværelse, men naaer langt, langt udenfor denne vor nuværende Tilstand gjennem tidligere Evigheder.

Lad os derfor, Venner og Søskende, trofast tjene ham, som har kaldet og beskikket os til at betræde denne Udviklingens og Fremadskridelsens guddommelige Stige, aldrig staa stille eller tabe Modet; thi vi have Evigheden foran os, en Evighed, i hvilken enhver ærlig Stræben, enhver Higen, enhver Attraa og enhvert af Sjælens gode og ædle Ønsker vil blive tilfredsstillet.

Død i Missionsmarken.

Præsident Tobiasen fra den svenske Mission var i Kjøbenhavn i Julen, ikke for at aflægge et Julebesøg, men for at opfylde den sørgelige Pligt at træffe Foranstaltninger til Hjemsendelsen af en Missionærs Lig. Ældste Gustav Theodor Andersen fra Taylorsville, Alta, Kanada, døde nemlig i Luleå, Sverige, den 11. December af Blindtarmsbetændelse. Br. Andersen var ugift, 32 Aar gammel og havde været et Aars Tid i Missionsmarken. Maa Han, som alene kan trøste og lindre Sorgen, og i hvis Tjeneste han virkede, velsigne og husvale hans sørgende Familie og Slægtninge i det fjerne Vesten.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)